

53

"คนอย่างคุณนะ...ไม่เหมาะสมกับการเป็น...พ่อของฮยอลโฮหรอก"

5

- ฮวารยอง

คำพูดที่ฟังดูเย็นชาของฮวารยองผ่านเข้ามาหูคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นพ่อของฮยอลโฮอย่างเย็นชาเช่นกัน คำพูดที่เย็นชาราวกับลมหนาวดังก้องเข้าไปในหัวใจจนทำให้ร่างกายของเขาสั่นระริกออกมาอย่างเห็นได้ชัด สีหน้าของเขาค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิด เขาเปิดปากเหมือนอยากจะทำอะไรบางอย่างอะไรออกมาแล้วก็ค่อยๆ พูดอย่างตะกุกตะกัก

"ฉัน...ฉันก็แค่อยากจะให้ฮยอลโฮเติบโตอย่างดีที่สุด..." - พ่อของฮยอลโฮ

คำพูดที่ออกมาจากปากของเขาทำให้ฮวารยองแฉะยิ้มออกมา

"คุณครับ...นี่คุณคิดว่าการสั่งให้ลูกเอาแต่เรียนๆ กับเรียนจะทำให้ลูกกลายเป็นคนดีได้อย่างนั้นหรือครับ มันไม่ใช่หรอกนะครับ...แม้คุณจะบอกว่าคุณทำเพื่อฮยอลโฮ...แต่ความจริงมันไม่ใช่ จริงไหมครับ"

- ฮวารยอง

คำพูดอ้อมๆ ของฮวารยองทำให้เขาก็มั่นหน้าจกลงไปพลางพูดอย่างอ่อนแรง

"ไม่ใช่ซะครับ...ผมทำเพื่อฮยอลโฮ...จริงๆ" - พ่อของฮยอลโฮ

เฮอะ~ พวกผู้ใหญ่ก็ชอบพูดกันอย่างนี้ทั้งนั้นแหละ เจ้าคนซีโกหก ปลิ้นปล้อน หลอกลวง คนพวกนี้มักจะวางแผนทุกอย่างไว้เพื่อตัวเองแต่ต้น แล้วก็มีมาบอกว่าทำทุกอย่างไปเพื่อเด็ก คนพวกนี้ต่างก็ทำอย่างนั้นกันทั้งนั้น นี่คือการที่ต้องการที่แท้จริงของคนที่เรียกตัวเองว่า พ่อของฮยอลโฮ ดวงตาของฮวารยองค่อยๆ เปลี่ยนเป็นนุ่มนวลแล้วหันกลับไปมองเขา ด้วยสายตาเย็นชาอีกครั้ง

"ถ้าอย่างนั้น...คุณก็รู้ไว้ซะว่าวิธีของคุณนะผิด...คุณสั่งให้ลูกเอาแต่เรียนเพื่อตัวเองจริงๆ นะเหรอ ไม่หรอก...วิธีนั้นมันผิด ถ้าคุณคิดว่าวิธีเหล่านั้นเป็นวิธีที่คุณต้องการทำเพื่อฮยอลโฮจริงๆ ละก็ คนที่จะเหนื่อยที่สุดก็คงไม่พ้นฮยอลโฮ เพราะความโลภของคุณจะค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ คุณก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าความจริงคืออะไร เพียงแต่คุณหยุดมันไม่ได้เท่านั้นเอง...ใช่ไหม" - ฮวารยอง

6

พ่อได้ฟังคำพูดของฮวารยอง เขาก็พยักหน้าช้าๆ ฮยอลโฮเฝ้ามองท่าทางของพ่อตัวเองอยู่ข้างหลังฮวารยอง แล้วดวงตาของฮยอลโฮก็ค่อยๆ มีน้ำตาคลอขึ้นมา ความรักของพ่อที่เขาไม่เคยได้รับและรู้สึกมาก่อนเข้ามาโอบล้อมร่างกายของเขาอย่างนุ่มนวล

"ถ้าอย่างนั้น...คุณก็ควรที่จะแก้ไขให้มันถูกต้อง เลี้ยงฮยอลโฮให้เติบโตเหมือนเด็กทั่วๆ ไป คุณเองก็น่าจะรู้ เพราะคุณก็เป็นคนเก่งนี่นา" - ฮวารยอง

ฮวารยองยิ้มบางๆ พลังพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เขาเงยหน้าขึ้นมามองเธอ ดวงตาของเขาตอนนี้กำลังบอกให้เธอรู้สึกถึงความรักของเขาที่มีต่อลูก ที่มีต่อฮยอลโฮ

"ขอပါใจนะ...แล้วก็...ขอโทษด้วย..." - พ่อของฮยอลโฮ

เขามองฮวารยองพลังพูดออกมาด้วยความจริงใจ ฮวารยองยิ้มบางๆ แล้วหันไปพูดกับฮยอลโฮที่ยืนแอบอยู่ข้างหลังเธอว่า

"คำพูดเหล่านั้นนะ คุณไม่ต้องบอกฉันหรอก คนที่ต้องได้ฟังคำพูดนั้นอยู่ตรงนี้ต่างหาก ใช่ไหมครับ คุณลุง?" - ฮวารยอง

น้ำเสียงของสวารยองฟังดูอบอุ่น แถมรอยยิ้มของเธอก็ดูนุ่มนวล มากอีกด้วย พอสวารยองพูดจบ ฮยอลไฮก็มองผู้ชายคนนั้นพลางตะโกน ออกมา

"คุณพ่อ!!!" - ฮยอลไฮ

ดวงตากลมโตของฮยอลไฮมีน้ำตาไหลออกมาไม่หยุด ผู้ชายคนนั้น มองฮยอลไฮที่กำลังวิ่งตรงมาหาตัวเองแล้วก็ยิ้มออกมาพร้อมๆ กับน้ำตาที่ คลอขึ้นมาเต็มเบ้า

"คุณพ่อ~ ฮือๆๆ" - ฮยอลไฮ

ฮยอลไฮร้องไห้เพราะเขาเพิ่งจะได้สัมผัสคำว่ารักของพ่อเป็นครั้งแรก พ่อที่รักแต่ฮยอลไฮที่เรียนเก่ง แต่จริงๆ แล้วพ่อของเขาก็รักเขาที่เป็นเด็ก ธรรมดาๆ คนหนึ่งเหมือนกัน พอรู้แบบนี้ฮยอลไฮก็ยิ้มกว้างออกมา เหมือนดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานอย่างสวยงามและส่งกลิ่นหอมไปทั่วในฤดู ใบไม้ผลิ สีหน้าของสวารยองที่กำลังมองดูสองพ่อลูกแสดงความรักให้ แก่กันและกันเปลี่ยนเป็นสีหน้าที่ดูเหงาและว่าเหว่หลายๆ เธอค่อยๆ เดิน ถอยหลังไปเรื่อยๆ และหลบเข้าไปในซอยมืดซอยหนึ่ง

"เฮ้อ...นี่ฉัน...กำลังอิจฉาเจ้าเด็กนั้นเธอเนี่ย..." - สวารยอง

สวารยองยิ้มเยาะตัวเองพลางเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า พวกเทวดา นางฟ้าบนสวรรค์ต่างก็มีความรักในครอบครัวไม่ต่างอะไรกับพวกมนุษย์ แต่พวกเทวดานางฟ้ากลับไม่สามารถแสดงความรักอย่างนั้นออกมาได้ บ่อยๆ หญิงสาวไม่สามารถชอนอารมณ์ขุนมัวไว้ได้จึงเงยหน้ามองฟ้า พलगยิ้มอย่างเศร้าๆ

"คำว่ารักสำหรับนางฟ้าอย่างฉัน...คงจะเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ใช่ไหม"

- สวารยอง

สวารยองไม่สามารถแสดงความรักให้แก่คนในครอบครัวของเธอได้ เธอรู้สึกสงสารตัวเองที่ไม่สามารถแสดงความรักได้จึงเปิดปากพูดออกมาว่า

"เพราะฉะนั้น...ฉันคงจะตัดใจจากโซลไม่ได้!" - สวารยอง

สวารยองตะโกนด้วยสีหน้าที่หนักแน่น

"เฮ้อ...เฮ้อ...อยู่ที่นี่เองเธอ!"

천계인 천녀 VS 인간계 킹카 2

อยู่ๆ ด้านหลังของสวารยงก็มีเสียงคุ่นๆ ของใครคนหนึ่งดังขึ้นมา สวารยงสะดุ้งพลางหันไปมองซ้ำๆ แล้วเธอก็ทำตาโต สีหน้าของสวารยง ดูตกใจมาก ใบหน้าของเธอแดง คนที่ยืนอยู่ด้านหลังเธอก็คือโซอิลที่กำลัง ยืนหอบหายใจมองเธออยู่

"เฮ้อๆ หายไปตั้งอ้อๆ อย่างนี้ได้ไง! เป็นห่วงนะ!" - โซอิล

"เห็นฉันเป็นเด็กหรือไง" - สวารยง

สวารยงพูดด้วยสีหน้าราบเรียบแต่ริมฝีปากของเธอกลับยิ้มออกมา คำพูดของโซอิลที่บอกว่าเป็นห่วงเธอทำให้เธอรู้สึกดีใจขึ้นมาเล็กน้อย

"แกนะเหมือนเด็กตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว จะให้สบายใจได้ยังไง" - โซอิล

"อะไรนะ!" - สวารยง

สวารยงเหลือบมองโซอิลก็เห็นโซอิลยิ้มออกมา

8

"หึๆ พอหะะ พอได้แล้ว แล้วก็รีบกลับหอกันเถอะ เจ้าพวกนั้น รออยู่นานแล้ว!" - โซอิล

"หึ..." - สวารยง

สวารยงซักสีหน้าอย่างอารมณ์เสีย แต่โซอิลกลับยิ้มอย่างอารมณ์ ดีแล้วเดินมาลากแขนสวารยงออกไป

"นี่! ขอโซอิล!" - สวารยง

"เลิกดื้อได้แล้ว!" - โซอิล

"ไม่ใช่อย่างนั้น...แต่เราไปด้วยเทเลพอร์ตก็ได้เนี่ย! ด้วยความสามารถ ของฉันไง!" - สวารยง

"เออ...จริงด้วย!" - โซอิล

ท่าทางของโซอิลที่หัวเราะออกมาอย่างเขินๆ พลังเกาห้วยิกฏ ทำให้สวารยงหัวเราะออกมาบ้าง

"หึๆ แต่ฉันว่าเราเดินไปกันดีกว่า~" - สวารยง

"เฮอะ~ ไม่เอาหรอก จะเดินไปทำไม! เสียเวลา!" - โซอิล

สีหน้าของโซอิลเปลี่ยนเป็นตึงเครียดไปในทันที

"หึๆ ถ้าใครถึงช้า คนนั้นต้องเลี้ยงข้าวกลางวันพรุ่งนี้!!!" - สวารยง

สวารของยิ้มอย่างขี้อินและรีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว ลมเย็นๆ
ปะทะแก้มของสวารของเบาๆ รวากับกำลังจะบอกเธอว่า ขอให้ท่านยิ้ม
...อย่างสวยงาม...เสมอ...และตลอดไป

"ขอบใจนะ..." - สวารของ

สวารของตอบเบาๆ พลังยิ้มอย่างสดใส

"นี่! สวารของ!" - โซอิล

สวารของหันไปมองโซอิลที่กำลังวิ่งตามหลังเธอมาอย่างรวดเร็ว
เธอยิ้มแล้วเร่งฝีเท้าวิ่งออกไป ด้วยความเร็วของการวิ่งของสวารของทำให้
ผมสีเงินปลิวไสว และเมื่อผมของเธอต้องแสงสีแดงของท้องฟ้ายามเย็น
แล้ว ก็ยังทำให้มันส่องแสงอย่างสวยงามมากขึ้น

<<เมื่อปีศาจ>>

"สวารของปลอมตัวเป็นผู้ชายแล้วใช้ชีวิตอยู่ที่โลกมนุษย์อย่างนั้น
หรือ" 9

เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังออกมาจากความมืด

"ครับ ท่านมีวอล!"

พอสันเสียงของผู้หญิงคนนั้น ผู้ชายคนหนึ่งก็ตอบเธอด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวล หลังจากนั้นเสียงของผู้หญิงคนนั้นก็ดังขึ้นพร้อมกับใบของต้น
ลอเรล* ที่ลั่นไหวเพราะแรงลม

"ได้เวลาสนุกแล้วสิ...ครั้งนี้...ฉันจะทำให้ยัยนั้นแหลกละเอียดไปด้วย
มือของตัวเองเลย หึๆ ยอน! เจ้าจงเผาร่างออกมา!" - มีวอล

ผู้หญิงที่ชื่อมีวอลตะโกนออกมาจากความมืดเหมือนกำลังจะบอก
ใครที่อยู่在那นั่น ทันใดนั้นก็มึะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ในความมืด
แล้วค่อยๆ เผยให้เห็นรูปร่างที่แท้จริง ยอน ปีศาจหนุ่มน้อยน่ารักผม
สีน้ำตาลอ่อนเผาร่างออกมา ผู้หญิงที่ชื่อมีวอลก็เผาร่างออกมาจากความ
มืดบ้าง ปีศาจสาวที่มีผมยาวสลวยสีเขียวดูเหมือนสาวบริสุทธิ์...แต่เธอก็
คือปีศาจตนหนึ่ง และคำพูดที่ออกมาจากปากของเธอก็ฟังดูน่ากลัวจน

* ต้นลอเรลมีลักษณะเป็นพุ่มไม้เตี้ยๆ ใบสีเขียวเป็นมัน

ทำให้ชนลูกเลยที่เดียว...

"ฉันจะทำให้...ยัยนั้นต้องแตกออกมาเป็นเสียงๆ" - มีวอล
ยอนมองหญิงสาวด้วยความสงสาร

54

แสงแดดแรงกล้าจนทำให้แสบตา ได้แสงแดดนั้นพวกนักเรียน
โรงเรียนชาฮวากำลังวิ่งอยู่บนสนามหญ้าหน้าโรงเรียนอย่างเข้มแข็ง
"ร้อนจัง~ ทำไม่ต้องเรียนพลະข้างนอกในวันร้อนๆ อย่างนี้ด้วยนะ!"

- จีฮา

จีฮาทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้พลังบ่นออกมา แล้วโซอิลที่อยู่ข้างๆ
ก็ยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อที่ไหลย่อยลงมาพลงบนบ้าง

"จริงด้วย...ร้อนจะตายอยู่แล้ว" - โซอิล

พอโซอิลปนด้วยสีหน้าที่เห็นด้วยตามที่จีฮาพูดแล้ว อิลฮันก็พูดออก
มาบ้าง

"ดูสิ...เนื้อตัวมีแต่เหงื่อเต็มไปหมดเลย!!!" - อิลฮัน

"กรี๊ด แต่ว่าสวารยงดูจะไม่ร้อนสักนิดเลยนะเนี่ย~" - ทาฮัน

"จริงด้วยเนอะ สุกยอดเลย" - จีฮา

ใบหน้าของสวารยงที่กำลังเตะบอลอย่างสนุกสนานไม่มีเหงื่อไหล
ออกมาเลยแม้แต่เม็ดเดียว มีแต่ใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเท่านั้น

"เฮ้ยๆ นี่ ตรงนั้นนะ ตรงนั้น นาย~ ส่งมาให้ฉันเลย~" - สวารยง

ระหว่างที่ยังอยู่บนสวรรค์ สวารยงเคยฟังคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่อง
'ฟุตบอล' จากซูจ๊ก ทำให้เธอสามารถเล่นฟุตบอลได้ดีจนไม่น่าเชื่อเลย
ว่าเธอเพิ่งจะเล่นเป็นครั้งแรก

"นี่ สวารยง ไม่ร้อนหรือไง มาพักที่นี่เหอะ!" - อิลฮัน

เสียงของอิลฮันทำให้สวารยงหันหน้าไปมองเขาที่กำลังโบกมือ
ไหวๆ เรียกให้เธอมานั่งได้ร่มไม้ด้วยกัน สวารยงยิ้มให้เขาอย่างสดใส
แล้วเดินตรงไปที่ร่มไม้นั้น

"เฮ้อ สนุกมากๆ เลย~" - สวารยอง

"นายทำยังไงถึงไม่มีเหงื่อออกเลยสักนิดเดียว เจ้าคนประหลาด"

- จีซ่า

"ฉันเป็นเทวดานะ ไม่เป็นไรหรอก~ เฮ้อออ~" - สวารยอง

และแล้วพวกเขาก็นึกขึ้นได้ว่าเป็นเพราะสวารยองเป็นเทวดานั่นเอง แล้วต่อนั่นเอง สายตาของทาสันก็หันไปมองสวารยองอย่างมีเลศนัย

"เอ่อ~ สวารยอง คือว่า...นายทำให้ลมพัดมาด้วยพลังเทวดาของนายได้ไหม" - ทาสัน

"หือ? แหงอยู่แล้ว!" - สวารยอง

พอเห็นสีหน้ามั่นใจของสวารยองแล้ว ทาสันก็ยิ้มออกมา

"สวารยอง...ถ้าฉันเสกให้ลมพัดมาหน่อยสิ ทาสันร้อนจะตายอยู่แล้ว~" - ทาสัน

สวารยองหันไปมองทาสันนิดหนึ่งแล้วก็หันไปมองโซอิลบ้าง

"นี่โซอิล...ร้อนไหม" - สวารยอง

"เกิดคิดว่าฉันเป็นเทวดาอย่างแกหรือไง" - โซอิล

สวารยองนั่งคิดอยู่พักหนึ่งก็ยิ้มพลางพูดว่า

"โอเค~ ถ้าฉันเรียกให้ลมพัดมาเบาๆ ละกันนะ~" - สวารยอง

คำตบของสวารยองทำให้พวกซอนฮยงสวาร้องออกมาอย่างดีใจ พลางลุกขึ้นไปกอดสวารยองกันใหญ่

"เจ้าเด็กดี...ฉันดีใจจริงๆ ที่มีนายเป็นเพื่อน" - จีซ่า

"เย่ๆ สวารยอง...นายนี้ช่างเป็นคนใจดีจริงๆ เลย~" - อิลฮัน

"กรี๊ด สวารยองนี่สมกับเป็นเพื่อนของทาสันจริงๆ เลยนะ~" - ทาสัน

ระหว่างที่กำลังดีใจกันอยู่นั้นก็มีเสียงเย็นชาของใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมา

"ทำอะไรกันนะ! ทำไมถึงได้กอดผู้ชายด้วยกันอย่างนี้!" - โซอิล

โซอิลนั่นเอง

"เฮ้ย อะไรกัน...โซอิล นายอิจฉาพวกฉันหรือ" - จีซ่า

จีซ่าพูดแล้วก็กอดสวารยองแน่นกว่าเดิมพลางทำสีหน้าเยาะเย้ย

โซอิล โซอิลขมวดคิ้วแล้วก็พูดออกมาว่า

"ไป...ตายซะไป~" - โซอิล

"กรี๊ด โซอิลบ้าไปแล้ว~~" - ทาฮัน

สวาร์ของมองท่าทางของพวกเขาที่สนุกสนานกันได้ตลอดเวลาแล้วก็หัวเราะออกมาบ้าง แต่ตอนนี้มันติดปัญหาอยู่อย่างหนึ่งก็ตรงที่เธอกำลังตกอยู่ในอ้อมกอดของจีฮานนั่นเอง แม้ว่าภายนอกทุกคนจะคิดว่าเธอเป็นผู้ชาย แต่จริงๆ แล้วเธอก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งนะ เธอค่อยๆ พยายามผลักจีฮานออกแล้วหันไปพูดกับโซอิลที่กำลังโมโหว่า

"เลิกทะเลาะกันได้แล้ว...รีบไปนั่งใต้ต้นไม้ นั่นแหละ...ฉันจะเสกให้ลมพัดมาแล้วนะ" - สวาร์ของ

รอยยิ้มเล็กๆ ของสวาร์ของทำให้พวกเขาเลิกแหงกันแล้วเดินไปนั่งใต้ร่มไม้แต่โดยดี สวาร์ของพยายามซ่อนตัวไม่ให้คนอื่นนอกจากพวกซอลฮยงฮวาเห็นว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่แล้วก็ท่องคาถาเพิ่มพำ และแล้วอากาศก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิดตามจังหวะมือของสวาร์ของ สวาร์ของหยุดท่องคาถาแต่มือของเธอยังคงโบกอยู่ไม่หยุด ลมค่อยๆ พัดมาให้ทุกคนรู้สึกถึงความเย็นและพัดผ่านไป สวาร์ของยิ้มอย่างพอใจแล้วก็โบกมือแรงขึ้น

พื้ววววว!!!

ตอนนี้ลมที่พัดตามมือของสวาร์ของแรงขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้ใบไม้บนต้นไม้ที่พวกเขานั่งอยู่สั่นไหว พอพวกเขาได้ยินเสียงนั้นแกมยังมีลมเย็นๆ พัดมาตอင့်ตัวอีก อากาศร้อนๆ ในฤดูร้อนอย่างนี้ก็หายไปนพริบตา

"ว้าว เย็นสบายจริงๆ เลย~" - จีฮาน

"กรี๊ด เย็นจริงๆ เลย~" - ทาฮัน

"ฮ่าๆ ดีจัง..." - อิลฮัน

"อืมมม การเป็นเทวดานี้มันช่างดีจริงๆ เลยนะเนี่ย~" - โซอิล

สวาร์ของมองเพื่อนๆ ที่กำลังแสดงความสบายใจออกมาในแบบที่แตกต่างกันไปแล้วก็ยิ้มออกมาบ้าง

กริ่งงงงงง!!!

เสียงกริ่งบอกเวลาพักดังขึ้น พวกนักเรียนที่กำลังเรียนพลศึกษาอยู่ที่สนามหญ้าต่างก็เริ่มต้นตัวกันใหญ่

"เฮ้อ ฉันไม่อยากกลับไปห้องเรียนเลย" - จีสา

"ฉันด้วย...วันนี้ดูไม่ค่อยมีอารมณ์ยังไงก็ไม่รู้..." - อิลฮัน

"เอ๊ะ? ทำไมวันนี้ท่านหัวหน้าห้องถึงได้?" - โซอิล

"กรี๊ด~ จันพวกเราโดดคาบต่อไปกันเถอะ~" - ทาฮัน

คำพูดน่ารักๆ ของทาฮันทำให้ทุกคนหันมาถามเขาเป็นเสียงเดียวกัน

"แล้วคาบต่อไปเราเรียนอะไรหรอ" - อิลฮัน โซอิล จีสา

ทาฮันคิดอยู่พักหนึ่งแล้วก็ตอบออกมา

"ภาษาอังกฤษ~" - ทาฮัน

"นั่นโดดกันเหอะ" - อิลฮัน โซอิล จีสา

ภาษาอังกฤษ...เป็นวิชาที่ทุกคนไม่ชอบเอาซะเลย เพราะพวก
ซอนฮยงฮวาทั้งหมดไม่สามารถเข้าใจภาษาต่างดาวที่ครูผู้หญิงสวมแว่น
เขียนไว้บนกระดานเลย จริงอยู่ว่าอิลฮันเองก็พอจะรู้เรื่องวิชานี้อยู่บ้าง
แต่เขาก็ไม่ชอบหน้าครูชาวอังกฤษที่เขียนภาษาต่างดาวพวกนั้นอย่าง
เข้าใจ (เพราะมีครั้งหนึ่งเขาถูกครูภาษาอังกฤษเรียกไปพบที่ห้องพักครู
และโดนมองอย่างดูถูกเหยียดหยามจึงทำให้เขาเกลียดครูภาษาอังกฤษ
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา)

"แต่ถ้าเราจะโดดเรียนตามใจเราอย่างนี้นะหรอ" - ฮวารยอง

พอฮวารยองถามด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเป็นห่วงก็ทำให้พวก
ซอนฮยงฮวาต่างหันมามองหน้าเธออย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

"ทำไม่อยู่ดี? ถึงได้อยากจะเป็นนักเรียนตัวอย่างขึ้นมาละ" - พวก
ซอนฮยงฮวา

"พูด...พูดอะไรกันนะ..." - ฮวารยอง

ฮวารยองถามกลับไปอย่างไม่เข้าใจ

"เมื่อคราวก่อนก็ไม่มาเรียนตั้งหนึ่งเดือน~" - จีสา

(วันที่พระจันทร์สีเลือดขึ้น ทำให้เธอต้องหลบไปปลดปล่อยพลังอยู่
หนึ่งเดือนเต็มๆ)

13

"แถมยังเคยโดดออกมาทั้งๆ ที่ยังเรียนอยู่ด้วยนี่นา" - โซอิล

(ตอนที่พวกซอนฮยางฮวาสู้กับพวกโรงเรียนพูรีม...ตอนนั้นอยู่ดีๆ ฮวารของก็ตัดสินใจลุกออกจากห้องเรียนไปช่วยพวกเขาทันที)

"แถมยังเคยหายไปตอนเรียนวิทย์ฯ อีกด้วย กว่าที่จะกลับมาทั้งหมด คาบพอดี" - อิลฮัน

(ตอนที่เธอทำปิกเกอร์แตกในห้องวิทย์ฯ และเศษปิกเกอร์นั้นก็บาดมือเธอจนเป็นแผล เธอจึงต้องไปทำแผลที่ห้องพยาบาล แต่เธอกลับต้องได้รับการวิวัฒนาการ ทำให้เธอต้องหลบไปอยู่บนดาดฟ้า กว่าที่จะกลับมาได้ก็หมดคาบพอดี)

"วันที่นายมาเรียนวันแรกด้วย...นายก็หนีไปที่ดาดฟ้านี่นา" - ทาฮัน

(วันที่เธอเข้ามาเรียนที่นั่นวันแรก เธอถูกจับได้ว่าปลอมตัว เธอจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่อขอขมาท่านซอนฮู)

14

ฮวารของคิดตามคำพูดของพวกซอนฮยางฮวาที่ค่อยๆ พูดถึงสิ่งที่เธอเคยทำออกมาเรื่อยๆ ทำให้ฮวารของต้องยกมือขึ้นเกาหัวด้านหลังและยิ้มออกมาอย่างอายๆ

"เออ...แฮ่ๆ...แฮ่ๆ...งั้นก็โอดกันเถอะ" - ฮวารของ

"อืมมม ว่าแต่ได้ร่มไม้ก็ดีเนอะ! เย็นดีจัง" - จีซา

จีซาเอนหลังนอนลงกับพื้นพลางพูดออกมา ซึ่งพออิลฮันได้ยินอย่างนั้นแล้วก็พูดออกมาบ้างว่า

"เพิ่งรู้นะเนี่ยว่าลมก็สามารเสกได้ด้วยพลังของเทวดา..." - อิลฮัน

ตอนที่สี่นามภูษาหน้าโรงเรียนไม่มีใครอยู่อีกแล้วนอกจากพวกซอนฮยางฮวาและฮวารของ แล้วระหว่างที่ลมพัดผ่านผมของเธอนั้น เธอก็รู้สึกถึงพลังที่รวดเร็วกำลังพุ่งตรงมาหาเธอ

"อะไรกันนะ!" - ฮวารของ

ฮวารของรู้สึกได้ถึงอันตรายที่กำลังตรงเข้ามาหาตัวเองด้วยสัญชาตญาณที่มีอยู่ เธอสะดุ้งพลางหันไปมองตรงจุดหนึ่ง

"มันเร็วมาก...แต่ดูเหมือนยังอยู่ไกลกับเรามากนะ ว่าแต่มันมันคืออะไรกัน..." - ฮวารของ

